

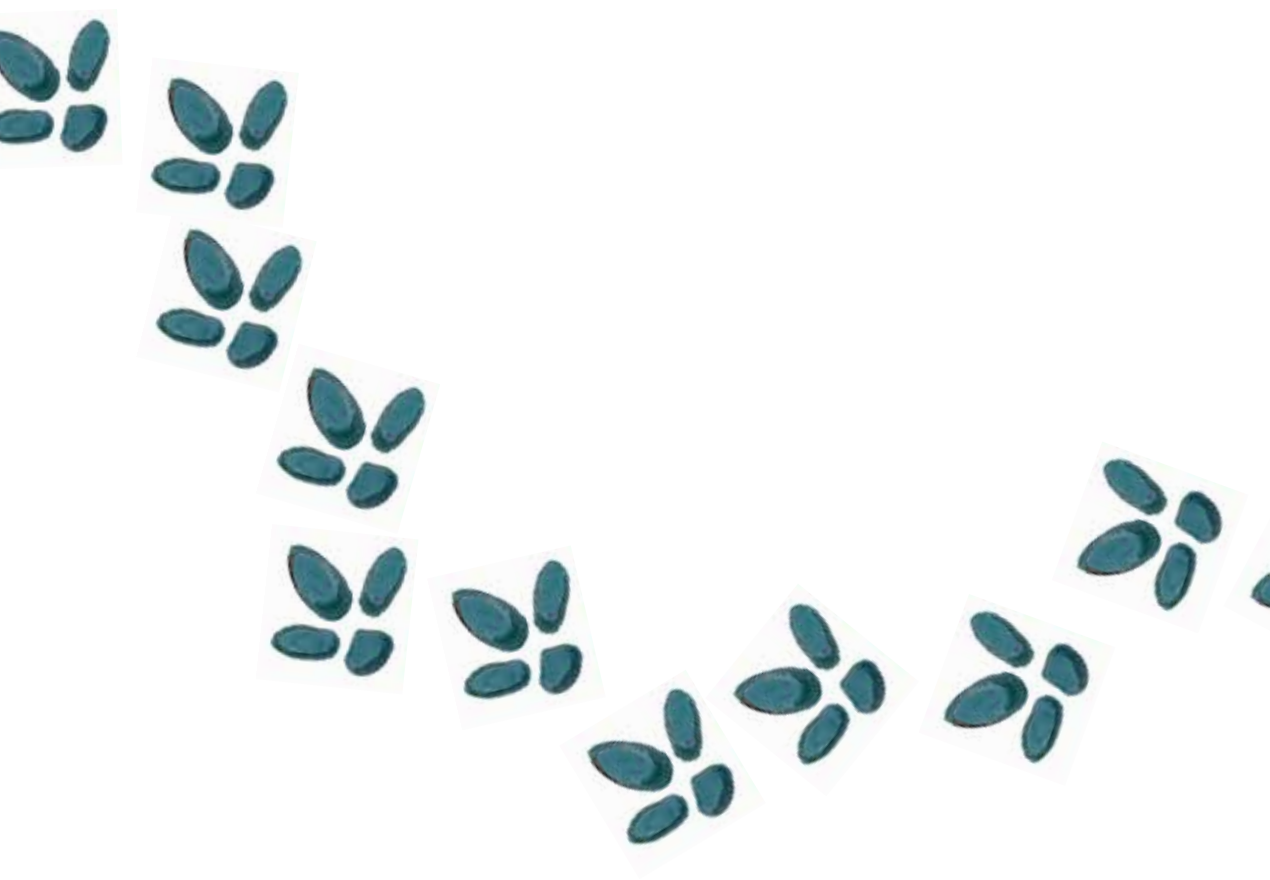
Móra

Matthäus Bär

Anika Voigt illusztrációival

Matthäus Bär
Kapibarák szökésben

Matthäus Bär

Kapibarák szökésben

Anika Voigt illusztrációi

A HUBBY-díjas Győri László fordítása

MÓRA KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe: *Drei Wasserschweine brennen durch*
First published in Germany in 2024 by dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG

© 2024 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/Germany

*Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása vagy egyéb
engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását
és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos!*

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Győri László, 2026
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2026

1. fejezet

A kapibarák és a bőség tengere

– Kizárt, hogy mindössze ennyi legyen az egész – horkant fel Raul. Dühösen toppantott egyet a keményre taposott földön. – Hogy csak dagonyázzunk a sárban, várjuk, hogy meghozzák végre a kaját, megtömjük a bendőnket, pihizünk, fürdünk, telepukizzuk a pocsolyát, szunyálunk, aztán megkeressük a maradék kaját, hogy aztán még egy kicsit lustálkodjunk, aztán újra lakomázzunk, és megint aludjunk. Egyszerűen nem lehet, hogy ez legyen minden, ez legyen az életünk.

A többi kapibara értetlenül nézett rá.

Emi úszott egy kis kört a medencében, és nagy zavartan egy pár légbuborékot rotytantott a víz felszínére.

– És minden áldott nap ez történik! Várjuk, hogy meghozzák a kaját, aztán alszunk! Nektek még soha nem jutott eszetekbe, hogy az élet lehetne más is... Mondjuk, valami ennél tartalmasabb? – sziszegte Raul, miközben nagy csobbanással beugrott Emi mellé a vízbe.

– Na és amikor fölcukkoljuk az emukat? – jegyezte meg hal-kan Trisztán, Raul azonban rá sem hederített.

Tekintete a kifutó túlsó felét pásztázta: a hangyászoknak elkerített területet és a kerítést, a látogatókat és a mögöttük elterülő

részt figyelte. Néha úgy tűnt, hogy Raul gondolatai egészen más-
hol járnak. A többi kapibara el sem tudta képzelni, hogy a má-
sodik etetés után egyáltalán még történhet valami, ahogy azon
sem törték a fejüket, hogy vajon milyen lesz másnap reggel a da-
gonyázótó vize. Nem is értették, hogyan juthatnak Raulnak
olyan dolgok az eszébe, amilyeneket addig egyikük sem látott, és
amilyeneket még egyikük sem élt át. Ezért egyszerre csodálták is
Rault, meg egy kicsit tartottak is tőle.

A kapibarák, más néven vízidisznók, a föld legnagyobb rág-
csálói, és egy kicsit sem szeretik a meglepetéseket. Az ismeretlen-
től és a váratlantól általában inukba száll a bátorságuk. Nem is
véletlen, hogy a legfontosabb kapibara-közmondás így szól: „Az

álom minden sebet begyógyít. Csodásan.” Vagy nem is, inkább így: „Az álom minden csodát begyógyít. Sebesen.” Ezért aztán hőseink kimásztak a vízből, zavartan szemügyre vették Rault, majd a nagy fa árnyékában kipihenték fáradalmaikat.

Az első délutáni szunyókálás után kódorgás következett: valami ehetőt kerestek. Csak Raul álldogált egymagában, miközben a kifutót lezáró kerítést bámulta. Ekkor valaki megbökte.

– Komolyan azt hiszed, hogy a kerítésen túl is van valami?
– kérdezte Emi, és egy megrágcsált almát gurított elé. Raul hersegve beleharapott.

– Hát persze! Miért, mit gondolsz, azok ott honnan jönnek? Gondolod, hogy csak úgy, a semmiből bukkantak elő?

Emi követte Raul pillantását, és észrevette a kerítés mögött álló kétlábúakat, akik őket nézték, és virslIUjjaikkal rájuk muto-gattak.

– Nahát, ez még soha nem jutott az eszembe! – Emi hirtelen megfordult. Az emberek pusztá gondolatától is kellemetlenül érezte magát, azt pedig nem is akarta elképzelni, hogy vajon mi minden lehet még a kerítésen túl.

A dagonyázótó felszíne bugyborékolni kezdett,
majd Trisztán feje emelkedett ki a zavaros
vízből. Szájából egy hínárdarabka
kandikált ki.

– Komolyan azt gondolod – horkantotta –, hogy a kerítés mögött mindenből több van? Tulajdonképpen miből is van több?

Mindhárman az emberek felé fordultak. Mielőtt Raul válaszolhatott volna, egy pirospozsgás kétlábú ragadta meg a figyelmüket, aki éppen a hátára erősített zsákjába nyúlt. Apró, papírba bugyolált csomagocskát vett elő. A papír – ezt a legoktondibb kapibara is tudja – irtó klassz dolog. Egyszer az állatgondozó elveszített egy cetlit, amivel ők egész délután ragyogóan elszórakoztak.

Azt viszont eddig nem tudták, hogy a papírba mindenfélét el lehet rejtetni. A kerítés mögött álló ember kibontotta a csomagocskát, és kivett belőle valamit, amit azon nyomban, látható élvezettel ropogtatni kezdett. Ezután összegyűrte a papírt, és laza mozdulattal átdobta a kerítésen. A golyó a dagonyázótóban landolt, és kis hullámokat vetve a jelenetet feszülten figyelő három barát felé sodródott. Trisztán egy-két mozdulattal ott termett a papírgolyónál, foga közé vette zsákmányát, és kivitte a partra.

– Mhmm, hogy ennek micsoda illata van! – szaglászta möhön. – Pont olyan, mint a kenyérdaraboknak, amiket néha mi is kapunk. Csak egy kicsit még izgalmasabb. Azt hiszem, ezzel

nem is játszani kell. Minden jel arra utal, hogy ez a papír ehető!

Emi is elragadtatottan szimatolt. De csalódást kellett okoznia Trisztánnak:

– Á, ez csak a héja. Nyilvánvalóan ehetetlen. Az emberek nem olyan hü-

lyék, hogy csak úgy eldobálják a kajájukat! Kár, mert különben tényleg jó illata van, sokkal izgalmasabb, mint amit nekünk szoktak adni.

Trisztán szomorúan vette szemügyre a gyűrött papírt. Raul viszont mosolyogva nézett rá.

– Látjátok?! – ujjongott. – Ez a vacak kis héj a bizonyíték. A kerítésen túl teljesen más ételek vannak, mint itt, nálunk. És ez azt jelenti... – Összeesküvő tekintettel hunyorította össze a szemét. – ...hogy a kerítésen túl ott a tenger, a bőség tengere.

Emi ijedten hátracsapta a fülét.

– A kerítésen túl, ahol az emberek vannak?

Trisztán viszont lelkesen nézett Raulra.

– A bőség tengere? Netán tenger sok... kaja?

– Valószínűleg igen. És ki tudja, hogy még mi minden vár ott ránk! De hát ez további, helyszíni kutatások tárgyát kell hogy képezze – mormolta Raul. Majd azonnal el is komorult a tekintete. – De ehhez át kell jutnunk a kerítésen. És halvány dunsztom sincs, hogy ezt hogy oldjuk meg.

Emi megkönnyebbülten harapott le egy százszorszépet.

– Sajnos nekem sincs, Raul.

Trisztán megköszörülte a torkát, és látható élvezettel még egyszer megszagolgatta a papírgolyót.

– Azt hiszem, nekem van egy ötletem. Vagyis talán van.

Az esti etetés után, nem sokkal naplemente előtt a kapibarák kényelmes gödröket kerestek maguknak, hogy legyen hol eltölteniük az éjszakát, és összebújtak a nagy fa alatt. Csak három állat

hegyezte a fülét a pázsit szélén állva. Lopva a bejárati ajtóra sandítottak.

A gondozó, aki aznap az edelt hozta, és már az utolsó szál répát és narancsgerezdet is kiosztotta, éppen távozóban volt a kifutóból. Mihelyt melljük ért, Raul, Emi és Trisztán a sarkába szegődött, és amilyen gyorsan csak rövid lábuk bírta, utánatipegtek. Észrevétlenül ki akartak slisszolni az ajtón. És ők voltak a legjobban meglepve, amikor látták, hogy számításuk alighanem beválik. Egyre közelebb értek a céljukhoz.

A gondozó azonban közvetlenül a bejáratnál észrevett valamit, megtorpant, és váratlanul hátrafordult. A kapibarák is megtorpantak, lehajtották a fejüket, és úgy tettek, mintha éppen ott, azon a helyen támadt volna sürgős legelészhetnékjük. A gondozó egy pillanatig még el is csodálkozott a három, éppen mögötte álló kapibarán. Valahogy gyanúsak tűntek. Egy darabig szemlélte őket, de aztán vállat vont, és gyalogolt tovább az ajtó felé. Raul, Emi és Trisztán megint nekiiramodott, és igyekeztek tartani a lépést. A gondozó az ajtóhoz ért, kezét a kilincsre tette, de ebben a pillanatban újra megfordult. A három kapibara ismét leszegte a fejét, és rendkívüli buzgalommal kezdte újra rágcsálni a fűszálakat. A gondozó ekkorra már bizalmatlanná vált. Egy pillanatra sem vette le róluk a szemét, miközben kinyitotta az ajtót, és kilépett rajta. Majd szép lassan elkezdte becsukni.

Raul felismerte, hogy a szabadulás esélye centiről centire fogyatkozik. Elszántan kilőtt, és az egyre záródó rés felé futott.

A gondozó rémulten felkiáltott, és megpróbálta minél gyorsabban bezárni az ajtót, de Raul nagy lendületet vett, és egyetlen, hatalmas ugrással utolérte. *Dong...* A feje valami keménybe ütközött. A gondozó gyorsabbnak bizonyult nála. Az ajtó bezárult előtte.

– Magasságos kapibara, ezt elszúrtuk!

Raul – *bumm!* – hatalmas robajjal másodszor is nekirohant az ajtónak, de az nem engedett. Emi csalódottan a földre vetette magát. Trisztán meredten bámulta a csukott ajtót.

– Hát ennyi volt – szólalt meg csalódottan Raul. – Alvás és zabálás. Meg néha egy kis dagonyázás. Ez minden, amiben egy kapibara reménykedhet.

Kedveszegetten bandukolt vissza a nagy fához. Emi lógó orral baktatott a nyomában. A távolság jó részét megtették már, amikor hátulról hirtelen meghallották Trisztán hangját:

– Nem zárta be az ajtót! A gondozó úgy megjegyezte, hogy elfelejtette ráfordítani a kulcsot.

Trisztán elég nagy volt, úgyhogy az orra hegyével elérte, sőt le is tudta nyomni a kilincset. A három kapibara kíváncsian nézett körül.

Kis, ablaktalan helyiségben találták magukat. A falakon különféle szerszámok lógtak: gereblyék, kapák és személtlapátok. Az egyik sarokban halomban álltak a zöld gumicsizmák, abból a bódítóan illatos fajtából, amelyet a gondozók szoktak viselni. Baloldalt, egy nagy, magas asztalon feltekert locsolócső hevert.

Átellenben, a bejárattól jobbra hatalmas dézsák sorakoztak. Szí-
nűltig tele répával, almával, narancssal és uborkával.

– Örület, tehát itt természetik a kajánkat! – kiáltott fel Trisztán
az elragadtatottságtól magán kívül.

Raul szigorú pillantást vetett rá.

